

**DO YOU NEED HELP?  
ΣΤΗΡΙΞΕ ΜΑΣ**



# Μια ιστορία θάρρους και θλίψης από έναν Αφγανό έφηβο δημοσιογράφο

22 Ιούλ 2016

**BAD FALLINGBOSTEL, Γερμανία** – Συνηθίζουμε να πιστεύουμε ότι το νερό είναι ζωή, αλλά κάποιες φορές ισοδυναμεί με το αντίθετο: το θάνατο. Αυτό το σκεφτόμουν πολύ έντονα, όταν αντίκρουσα το θάνατο στη μέση των τρομακτικών και επικίνδυνων νερών μεταξύ της Τουρκίας και της Ελλάδας, εκεί όπου εκατοντάδες άνθρωποι έχουν χαθεί.

Όταν βρίσκεσαι σε τέτοια νερά για ώρες, χωρίς να ξέρεις αν θα τα καταφέρεις να επιβιώσεις, το μόνο από το οποίο μπορείς να κρατηθείς είναι η ελπίδα. Οι άνθρωποι δεν μπορούμε να ζήσουμε ούτε δευτερόλεπτο χωρίς την ελπίδα.

Η βάρκα που μας μετέφερε από την Τουρκία στην Ελλάδα ήταν ένα φουσκωτό. Ανάμεσα στα μεγάλα κύματα, το φουσκωτό σχεδόν διαλύθηκε. Όταν είδαμε τα διασωστικά να πλησιάζουν από την ελληνική πλευρά, όλοι άρχισαν να φωνάζουν «Σε ευχαριστώ Θεέ μου, σε ευχαριστώ!» Ικετεύαμε για βοήθεια. Όταν έφτασαν οι διασώστες ξέσπασα σε κλάματα και δεν τα κατάφερα ούτε να πω «Σας ευχαριστώ».

Όταν βγήκαμε από τη βάρκα, κάποιοι άνθρωποι μας έδωσαν φαγητό, τσάι, παντελόνια και κάλτσες. Ήταν από την Ύπατη Αρμοστεία.

Ξέρουμε ότι κάθε χώρα έχει τους κανόνες της. Γι' αυτό όσο ήμουν στην Ελλάδα, έκανα ό,τι μπορούσα για να ακολουθώ τους κανονισμούς. Για σχεδόν τρεις μήνες έζησα σε ένα στρατόπεδο [το κέντρο προσωρινής φιλοξενίας στο Σχιστό].

Προσπάθησα να προσφέρω ό,τι μπορώ, να κάνω τους ανθρώπους να χαμογελούν. Βοηθούσα με μεταφράσεις όσους μιλούσαν Pashto, Farsi και Urdu και έκανα βάρδιες με τους Έλληνες

στρατιώτες, που δίνεμαν είδη όπως σαπούνι, σαμπουάν, οδοντόκρεμα και στρώματα, μαξιλάρια και κουβέρτες.

Αυτό που θα μου μείνει αξέχαστο ήταν το να διδάσκω Αγγλικά σε νέα κορίτσια και γυναίκες. Το έκανα δωρεάν, απλώς για να τις βοηθήσω. Όταν είδα ότι ήθελαν να μάθουν έστω και λίγα από τον ωκεανό της γνώσης, δεν μπορούσα να μείνω άπραγος. Ένας από τους υπεύθυνους της δομής μάς διέθεσε μία τάξη.

Έμαθα και ο ίδιος πολλά, καθώς διόρθωνα τα λάθη των μαθητριών μου. Κανείς δεν είναι τέλειος στον τομέα της μόρφωσης. Σπείραμε τον καρπό της αγάπης, της συμπόνιας, της αντίληψης και της αποδοχής σε ένα πολύ ήσυχο περιβάλλον.

Μέρα με τη μέρα όμως ο καιρός γινόταν όλο και πιο ζεστός και ήταν πολύ δύσκολο να ζεις σε σκηνή. Ήταν επίσης πια καιρός για μένα να προχωρήσω και να βρω τους συγγενείς μου στη Γερμανία.

Αυτό ήταν πολύ πιο δύσκολο από ό,τι μπορεί να πιστεύει κανείς. Από την Ελλάδα πέρασα στην πΓΔΜ, τη Σερβία και την Ουγγαρία. Ήταν δύσκολο να διασχίζεις τα σύνορα αυτών των χωρών, να περπατάς μέσα από δάση. Πέρα από τη φυσική εξάντληση, ήταν επικίνδυνο να μην έχεις πρόσβαση σε φαγητό, νερό και πρώτες βοήθειες.



Τελικά έφτασα στα σύνορα Σερβίας – Ουγγαρίας και βρέθηκα σε ένα χωράφι με άλλους πρόσφυγες, κυρίως Αφγανούς, περιμένοντας να περάσουμε τα σύνορα νόμιμα. Έμεινα εκεί για 18 ημέρες. Πρέπει να έχεις θάρρος και αντοχές για να ανταπεξέλθεις σε όλα αυτά και να παραμείνεις υπομονετικός και αποφασισμένος να πετύχεις τους στόχους σου.

Δεν υπήρχαν τουαλέτες ή ντους. Οι οικογένειες είχαν σκηνές, αλλά εγώ κοιμόμουν στο ύπαιθρο. Οσο ήμουν στην Καμπούλ αντίκριζα ανάλογες συνθήκες όταν έκανα ρεπορτάζ για τη φτώχεια και τους άστεγους. Τώρα βρισκόμουν εγώ στην ίδια θέση.

Άρχισα να χάνω την ελπίδα μου. Αναρωτιόμουν «γιατί να έχουμε τέτοια ζωή;» Μέσα στα δάκρυά μου τραγουδούσα ένα τραγούδι που έλεγε «Πόσο κουράγιο να είχε άραγε ο Θεός;» Ένιωσα τι θα πει πραγματικά πόνος, έλλειψη στέγης, θλίψη.

Αυτή είναι μια σύντομη εκδοχή της ιστορίας ενός Αφγανού δημοσιογράφου, που είχε ελπίδες για ειρήνη και δημοκρατία στην πατρίδα του. Την έγραψε ενώ είχε πια φτάσει σε ασφαλή τοποθεσία στη Γερμανία.

\* Η σύνταξη του κειμένου έγινε με τη βοήθεια της Helen Womack, η οποία συνεργάζεται με την Υ.Α.

Η Helen προσθέτει:

Ο Omid Ahmadi ήταν σχεδόν σε απόγνωση όταν τον συνάντησα σε μία από τις ζώνες διέλευσης στα σερβο – ουγγρικά σύνορα. Ο 17χρονος σπουδαστής δημοσιογραφίας είχε διαφύγει από τους Ταλιμπάν στην πατρίδα του το Αφγανιστάν και επιχείρησε το επικίνδυνο ταξίδι από την Τουρκία, για να καταλήξει σε ένα χωράφι, αβέβαιος για το ποιος θα ήταν ο επόμενός του σταθμός ή το πού θα κατέληγε τελικά το ταξίδι του.

Στην Καμπούλ, ο Omid δούλευε για ένα ανεξάρτητο πρακτορείο ειδήσεων, το Neda-e-Agah (Φωνή της Γνώσης). Ήταν μέλος μιας ομάδας δημοσιογράφων που κάλυπταν την επιστροφή των Ταλιμπάν στην επαρχία Kunduz. Μετά από αυτό, οι Ταλιμπάν μπήκαν στο σπίτι του, απείλησαν τον πατέρα του σημαδεύοντάς τον στο κεφάλι με όπλο και τα έκαναν όλα άνω κάτω. Ευτυχώς, ο ίδιος έλειπε από το σπίτι.

«Η μητέρα μου με προειδοποίησε να φύγω», λέει ο Omid. «Το έσκασα μόνος, χωρίς να πω αντίο στην οικογένειά μου».

Ενώ βρισκόταν στα χωράφια του Röscke, στην Ουγγαρία, ο Omid σύγκρινε τις δύσκολες συνθήκες που βίωνε με την ζωή του πίσω στο σπίτι του. «Εκεί είχα πολλά είδη βιβλίων. Μελετούσα δημοσιογραφία, ψυχολογία και φιλοσοφία. Ήμουν παντρεμένος με τη μελέτη! Η μελέτη είναι ένα δέντρο με ατέλειωτους καρπούς».

Έφτασε κάποια στιγμή που ένιωσε σαν να βρισκόταν σε αδιέξοδο και ότι θα του αρνούσαν το όνειρό του να πάει στο πανεπιστήμιο και να γίνει δημοσιογράφος. Ωστόσο, αυτό δε συνέβη. Βρίσκεται τώρα στο Bad Fallingbostal στη Γερμανία, από όπου έστειλε την ιστορία του.

 [Μοιράσου το στο Facebook](#)

 [Μοιράσου το στο Twitter](#)

[GLOBAL WEBSITE](#)

[UNHCR GREECE](#)

[OPERATIONAL PORTAL](#)

© UNHCR 2001-2020

Επικοινωνία

Όροι και προϋποθέσεις χρήσης

Follow



Ελληνικά English (Αγγλικά)